

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 384/06-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika vo veci sťažnosti JUDr. J. G., P., zastúpeného advokátkou JUDr. I. K., P., pre namietané porušenie jeho základného práva na primerané hmotné zabezpečenie podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 So 86/2005 z 8. marca 2006 na neverejnom zasadnutí 26. júna 2007 takto

r o z h o d o l :

Základné právo JUDr. J. G. zaručené čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 So 86/2005 z 8. marca 2006 porušené nebolo.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 384/06-15 zo 6. decembra 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. J. G., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. K., P., pre namietané porušenie jeho základného práva na primerané hmotné zabezpečenie podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 So 86/2005 z 8. marca 2006. Sťažnosť sťažovateľa vo zvyšnej časti odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 9. júna 2004 požiadal Sociálnu poisťovňu... (ďalej len „sociálna poisťovňa“), o priznanie starobného dôchodku. Rozhodnutím sociálnej poisťovne č. 421 020 1490 z 13. júla 2004 bola jeho žiadosť zamietnutá z dôvodu, že od 14. augusta 1999 mu bol Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) priznaný starobný dôchodok, ktorý je výsluhovým dôchodkom. Sťažovateľ uviedol, že následne podal návrh na preskúmanie tohto rozhodnutia, pričom na základe toho sociálna poisťovňa vydala 4. februára 2005 rozhodnutie, ktorým svoje skoršie rozhodnutie z 13. júla 2004 zmenila, ale len v dôvodoch zamietnutia žiadosti o priznanie starobného dôchodku.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej argumentoval tým, že využitím prostriedkov v rámci správneho súdnictva podal návrh na preskúmanie rozhodnutia sociálnej poisťovne súdom. O jeho návrhu rozhodol Krajský súd v T. (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 12 Sd 471/2004 z 21. apríla 2005 tak, že napadnuté rozhodnutie sociálnej poisťovne potvrdil. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol

najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 So 86/2005 z 8. marca 2006 tak, že rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Sťažovateľ namietal, že najvyšší súd potvrdil rozhodnutie krajského súdu, a tým bolo právoplatne rozhodnuté o nepriznaní jeho nároku na starobný dôchodok, a to aj napriek tomu, že bol nielen zaradený v služobnom pomere, ale odpracoval aj viac ako 15 rokov v civilnom zamestnaní. Sťažovateľ je toho názoru, že najvyšší súd vôbec nezohľadnil skutočnosť, že popri nároku na výsluhový dôchodok mu vznikol aj nárok na pomerný starobný dôchodok. Podľa jeho názoru táto skutočnosť mala byť posúdená podľa § 26a zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2003 (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“) v spojení s § 259 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“). V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol: *„Je nepochybné, že sťažovateľ v civilnom zamestnaní odpracoval viac ako 10 rokov, v čase podania žiadosti mal vek vyšší ako 60 rokov a napriek tomu mu pomerný starobný dôchodok nebol priznaný... súdy pri svojom rozhodovaní nerozhodovali v súlade s právnymi predpismi podľa ktorých mal byť nárok sťažovateľa na priznanie pomeraného starobného dôchodku posúdený, v dôsledku čoho hmotné zabezpečenie sťažovateľa v starobe pozostávajúce v súčasnosti len z výsluhového dôchodku nie je primerané dobe, po ktorú bol zamestnaný a teda i dôchodkovo poistený.“*

Na základe uvedeného dospel sťažovateľ k záveru, že najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 So 86/2005 z 8. marca 2006, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie týkajúce sa potvrdenia rozhodnutia sociálnej poisťovne o zamietnutí jeho žiadosti o priznanie starobného dôchodku, porušil jeho základné práva podľa čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 So 86/2005 z 8. marca 2006 porušil jeho základné práva podľa čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, namietané rozhodnutie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia v sume 8 682 Sk.

K podanej sťažnosti sa vyjadril predseda najvyššieho súdu, a to listom č. k. KP 8/06-76 z 2. mája 2007, v ktorom okrem iného uviedol: „*Sťažovateľovi bola zhodnotená doba civilného zamestnania od 20. 10. 1960 do 29. 9. 1963 a od 1. 10. 1963 do 13. 8. 1999 na účel výsluhového dôchodku. Z uvedeného dôvodu nemôže byť táto opätovne zhodnotená na účel starobného dôchodku priznaného podľa § 21 zák. č. 100/1988 Zb. Sťažovateľ síce splnil podmienku veku potrebného pre nárok na starobný dôchodok, avšak nesplnil ďalšiu podmienku, a to potrebnú dobu zamestnania 25 rokov. Pre účely starobného dôchodku mu bola preukázateľne zhodnotená doba 2 roky a 350 dní. Do uvedenej doby nie je možné podľa názoru Najvyššieho súdu SR zhodnotiť dobu civilného zamestnania trvajúcú do 13. 8. 1999, nakoľko už bola zhodnotená na účel výsluhového dôchodku. Podľa názoru najvyššieho súdu SR na posúdenie veci nemá vplyv skutočnosť, že navrhovateľ bol od 14. 6. 1999 invalidným podľa § 29 ods. 2 písm. a) zák. č. 100/1988 Zb.*“

Aj na základe uvedených skutočností predseda najvyššieho súdu vyslovil názor, že namietaným rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 So 86/2005 z 8. marca 2006 nebolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 39 ods. 1 ústavy, ako ani základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Z uvedeného dôvodu predseda najvyššieho súdu navrhol, aby ústavný súd sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú odmietol. Zároveň dodal, že najvyšší súd netrvá na ústnom prerokovaní danej veci.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu 14. júla 2006 právna zástupkyňa sťažovateľa oznámila, že súhlasí s upustením od verejného ústneho pojednávania v predmetnej veci.

Keďže účastníci konania súhlasili s upustením od ústneho pojednávania vo veci samej v zmysle ustanovenia § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, rozhodol na neverejnom zasadnutí.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z vyžiadaného spisu krajského súdu sp. zn. 12 Sd 471/2004 ústavný súd zistil nasledovné skutkové okolnosti, z ktorých pri svojom rozhodnutí v tejto veci vychádzal.

Rozhodnutím č. 421 020 1490 z 13. júla 2004 sociálna poisťovňa podľa ustanovenia § 21 zákona o sociálnom zabezpečení a podľa § 259 zákona o sociálnom poistení zamietla žiadosť sťažovateľa o priznanie starobného dôchodku. Podaním doručeným sociálnej poisťovni 26. augusta 2004 sa sťažovateľ domáhal preskúmania rozhodnutia sociálnej poisťovne z 13. júla 2004. Tento návrh bol krajskému súdu predložený 1. októbra 2004 a konanie bolo vedené pod sp. zn. 12 Sd 471/04. Zmenovým rozhodnutím č. 421 020 1490 zo 4. februára 2005 sociálna poisťovňa podľa § 21 zákona o sociálnom zabezpečení a podľa § 259 a § 273 zákona o sociálnom poistení rozhodla o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o priznanie starobného dôchodku, pričom svoje skoršie rozhodnutie z 13. júla 2004 zmenila len čo sa týka dôvodov.

Dňa 21. apríla 2005 sa na krajskom súde uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok sp. zn. 12 Sd 471/2004. Krajský súd ním potvrdil napadnuté rozhodnutie sociálnej poisťovne č. 421 020 1490 z 13. júla 2004 v spojení so zmenovým rozhodnutím zo 4. februára 2005.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ 19. mája 2005 odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že v rámci procesu rozhodovania nebolo zohľadnené rozhodnutie Sociálnej poisťovne – pobočka P. č. 300 2486 5106/99 z 13. júla 1999, ktorým bol uznaný za invalidného po odpracovaní 15 rokov a 74 dní v civilnom povolání („*podmienka nároku na starobný dôchodok vzniká ak bol dôchodkovo poistený najmenej 10 rokov*“). Sťažovateľ argumentoval aj tým, že pri odchode do dôchodku z ministerstva vnútra mu bol priznaný dôchodok v sume 7 154 Sk mesačne, a zároveň namietal, že dôchodok v takejto sume bol vo všeobecnosti priznaný policajtom, ak vykonával službu zaradenú v I. kategórii v trvaní 20 rokov. Sťažovateľ uviedol, že danú podmienku mal splnenú, ba dokonca až prekročenú,

pretože podľa jeho vyjadrenia odpracoval 20 rokov v I. kategórii funkcií a 6 rokov v II. kategórii funkcií. Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol: „*Na sociálnej poisťovni B. pobočka P. bolo mi vedúcou povedané, že keby Ministerstvo vnútra SR neobdržalo doklady odpracované roky v civilnom povolani, bol by som dostal dôchodok za odpracované roky v civile.*“ Sťažovateľ v odvolaní ďalej namietal, že jeho dôchodok v sume 7 154 Sk bol premenovaný na výsluhový dôchodok, pričom sa vôbec nezhodnocoval za odpracované roky v civilnom povolani, ale iba za roky služobného pomeru. Na základe uvedeného sťažovateľ v odvolaní navrhol: „... *žiadam Najvyšší súd v B. aby mi bol priznaný dôchodok za odpracované roky v civilnom povolani, kde som po chorobe zostal invalidný a nemohol som pokračovať v práci.*“

Dňa 8. marca 2006 sa na najvyššom súde uskutočnilo pojednávanie, na ktorom senát najvyššieho súdu vyhlásil rozsudok sp. zn. 2 So 86/2005, ktorým napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 12 Sd 471/04 z 21. apríla 2005 potvrdil.

V odôvodnení namietaného rozsudku najvyšší súd stručne konštatoval, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 12 Sd 471/04 z 21. apríla 2005 potvrdil rozhodnutie sociálnej poisťovne, ktorým bola žiadosť sťažovateľa o priznanie starobného dôchodku zamietnutá podľa § 21 zákona o sociálnom zabezpečení a podľa § 259 a § 273 zákona o sociálnom poistení, pretože „*navrhovateľ nebol ku dňu 1. januára 2004 dôchodkovo poistený najmenej 25 rokov*“.

Najvyšší súd zároveň konštatoval, že proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, a v tejto súvislosti uviedol: „*Namietal, že jeho dôchodok v sume 7 154 Sk sa premenoval na výsluhový dôchodok a vôbec sa nezhodnocoval za odpracované roky v civilnom povolani, ale iba za roky odpracované u Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Žiadal, aby mu bol priznaný dôchodok za odpracované roky v civilnom povolani, kde po chorobe zostal invalidný a nemohol pokračovať v práci.*“

K odvolaniu sa vyjadrila aj sociálna poisťovňa, ktorá navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Ďalej najvyšší súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že sťažovateľ si 9. júna 2004 uplatnil žiadosťou nárok na starobný dôchodok, ktorý žiadal priznať od 31. mája 2004, pričom vek 60 rokov dovŕšil 20. októbra 2002. S prihliadnutím na uvedené poukázal na ustanovenie § 21 ods. 1 písm. e) zákona o sociálnom zabezpečení, podľa ktorého má občan nárok na starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek 60 rokov a dospel k záveru, že na účel dôchodku bola sťažovateľovi zhodnotená doba 1 085 dní, teda 2 roky a 353 dní.

Zo správy ministerstva vnútra z 10. decembra 2004 najvyšší súd zistil, že sťažovateľovi bol podľa § 132 a § 133 zákona o sociálnom zabezpečení od 14. augusta 1999 priznaný starobný dôchodok, ktorý bol podľa § 125 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 328/2002“) prekvalifikovaný na výsluhový dôchodok. Pre nárok na výšku starobného dôchodku bola sťažovateľovi zhodnotená doba služby od 18 roku veku, teda 37 rokov a 19 mesiacov. Na základe toho bol sťažovateľovi od 14. augusta 1999 priznaný starobný dôchodok v sume 7 154 Sk mesačne.

V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia najvyšší súd prihliadal aj na ustanovenie § 273 ods. 1 a 2 zákona o sociálnom poistení, podľa ktorých poistenec, ktorý dovŕšil vek potrebný na nárok na starobný dôchodok alebo pomerný starobný dôchodok pred 1. januárom 2004 a do 31. decembra 2003 nesplnil podmienky nároku na starobný dôchodok alebo pomerný starobný dôchodok, nemá nárok na starobný dôchodok podľa tohto zákona, ak tento zákon neustanovuje inak. Poistenec, ktorý dovŕšil vek potrebný na nárok na starobný dôchodok alebo pomerný starobný dôchodok pred 1. januárom 2004 a podmienku potrebnej doby zamestnania podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 splní len s pripočítaním obdobia dôchodkového poistenia získaného po 31. decembri 2003, má nárok na starobný dôchodok alebo pomerný starobný dôchodok podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003. Výška starobného dôchodku alebo pomerného starobného dôchodku tohto poistenca sa určuje podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003, a to vrátane úpravy dôchodkov a zvýšenia dôchodkov prislúchajúcich podľa osobitného predpisu.

Zo záverov rozsudku najvyššieho súdu ďalej vyplýva, že: „*Navrhovateľ ku dňu 1. januára 2004 nebol dôchodkovo poistený najmenej 25 rokov. Do uvedeného dňa získal len dobu... 1083 dní, t. j. 2 roky a 353 dní... Doby zamestnania od 20. októbra 1960 do 29. septembra 1963 a od 1. októbra 1963 do 13. augusta 1999 odporkyňa pre dôchodkové účely nehodnotila, pretože uvedené doby boli zhodnotené pre nárok na výšku starobného dôchodku priznaného navrhovateľovi Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, ktorý bol od 1. júla 2002 prekvalifikovaný na výsluhový dôchodok. Z dokladu ministerstva vnútra vyplýva, že navrhovateľovi boli zhodnotené pre účely výsluhového dôchodku doby civilného zamestnania do 13. augusta 1999. Odporkyňa dospela k záveru, a s týmto záverom sa stotožnil aj krajský súd, že dobu od roku 1992 nie je možné hodnotiť ešte raz, duplicitne aj pre nárok na starobný dôchodok.*“ S prihliadnutím na uvedené najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Čo sa týka žiadosti o priznanie starobného dôchodku, najvyšší súd uviedol, že nie je v právomoci súdu rozhodnúť o priznaní starobného dôchodku, pretože o takejto požiadavke rozhoduje výlučne sociálna poisťovňa a úlohou súdu je len na základe návrhu preskúmať napadnuté rozhodnutie, „*pričom aj odvolací súd zistil, že odporkyňa v právnej veci rozhodla v súlade so zákonom*“.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 39 ods. 1 ústavy občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takéhoto postupu orgánu verejnej moci. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, III. ÚS 300/06, obdobne aj II. ÚS 9/00).

Ústavný súd konštatuje, že ako nezávislému súdnemu orgánu ochrany ústavnosti mu prislúcha kontrola dodržiavania ústavných princípov a ich správnej aplikácie v postupe a rozhodnutiach orgánov verejnej moci (v danom prípade všeobecného súdu). V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že nezasahuje do postupov a rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré spĺňajú atribúty zákonnosti a ústavnosti. Kontrola ústavného súdu sa obmedzuje len na posúdenie, či zo skutkových a právnych záverov všeobecného súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by znamenala popretie ich účelu, podstaty a zmyslu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly

ústavného súdu, ale len za predpokladu, že sú zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň majú za následok porušenie základného práva alebo slobody. Avšak v prípade, ak ústavný súd zistí, že skutkové a právne závery všeobecného súdu obstoja v konfrontácii s ústavou, medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, či právnymi predpismi nižšej právnej sily, nemá dôvod doň zasahovať (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 77/05, III. ÚS 300/06).

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že oblasť sociálneho zabezpečenia je citlivou záležitosťou a významnou mierou ovplyvňuje kvalitu života každého občana Slovenskej republiky, a preto je potrebné, aby súdy (v posudzovanom prípade najvyšší súd) pristupovali k riešeniu danej problematiky s náležitou starostlivosťou pri rešpektovaní princípu právnej istoty zakotveného v čl. 1 ods. 1 ústavy (napr. III. ÚS 300/06).

Možno konštatovať, že jednou z neoddeliteľných súčastí princípu právnej istoty v demokratickom a právnom štáte je aj garancia, že ak sa osoba využijúc svoje základné právo na súdnu ochranu obráti so svojím návrhom na nezávislý a nestranný súd, má právo na to, aby súd o jej návrhu rozhodol a svoj právny názor vyjadril vo forme zákonného rozhodnutia. Na túto skutočnosť pamätá aj generálna právna norma civilného procesu (Občianskeho súdneho poriadku) v ustanovení § 157 ods. 2, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že je potrebné, aby všeobecný súd pamätal na všetky náležitosti zákonného rozhodnutia, tak ako ich predpokladá zákon, a tieto pri jeho tvorbe prakticky aj aplikoval. Výsledkom dodržania zákonných ustanovení by malo byť presvedčivé a preskúmateľné rozhodnutie.

Ústavný súd konštatuje, že z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 So 86/2005 z 8. marca 2006 vyplýva, na základe ktorých zákonných ustanovení rozhodoval, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, a ktoré skutočnosti považoval za preukázané, vysporiadal sa s kompletnou a relevantnou argumentáciou sťažovateľa obsiahnutou v odvolaní, zaujal postoj ku všetkým námietkam sťažovateľa, čím prispel k existencii rozhodnutia spĺňajúceho obligatórne zákonné parametre.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva zaoberajúcou sa požiadavkami na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyplýva, že tento článok dohovoru zaväzuje síce súd odôvodniť svoje rozhodnutie, to však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. A preto skutočnosť, či v danom prípade boli dodržané základné požiadavky spravodlivého procesu, možno podľa záverov Európskeho súdu pre ľudské práva posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 288). Z uvedeného preto možno vyvodiť záver, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie (obdobne napr. II. ÚS 193/06).

Ústavný súd zastáva názor, že úvahy najvyššieho súdu vychádzajú z konkrétnych faktov a sú aj celkom legitímne, a to i vzhľadom na to, že ide o citlivú záležitosť (primerané hmotné zabezpečenie občana v starobe), z čoho vyplýva, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 So 86/2005 z 8. marca 2006 je náležité a dostatočne odôvodnený, vychádza z logických skutkových a právnych argumentov, na základe čoho ústavný súd konštatuje, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu porušené nebolo.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal aj porušenie svojho základného práva na primerané hmotné zabezpečenie podľa čl. 39 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v náleze vyslovil, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 So 86/2005 z 8. marca 2006 nebolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Preto ústavný súd sťažnosti v časti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy nevyhovet uprednostňujúc právomoc všeobecného súdu na ochranu subjektívnych hmotných práv účastníkov konania pred ochranou v konaní pred ústavným súdom (obdobne napr. III. ÚS 300/06, III. ÚS 335/06) a najvyšší súd svoju právomoc konať využil.

Keďže sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom, ktorý nezistil porušenie jeho základných práv a slobôd, nebol úspešný, nebolo rozhodnuté ani o jeho ďalších návrhoch viažucich sa na vyslovenie porušenia základných práv a slobôd.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júna 2007